

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 11/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 października 2021r., sygn. III K 102/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku,	# zasadny # częściowo zasadny	

a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej i wybiórczej oceny przeprowadzonych dowodów, w szczególności:

- pominięciu zeznań pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) w S. w osobie M. M. oraz W. D., w zakresie twierdzeń wymienionych świadków odnośnie skutku braku realizacji przedmiotu umowy w terminie w niej zakreślonym - to jest do dnia 16 października 2015r., wyrażającego się w odmowie przyznania wnioskowanych przez Gminę G. środków pieniężnych,
- niewłaściwej interpretacji treści umowy o przyznanie pomocy nr (...) - (...) - (...) zawartej w dniu 30 września 2015r. pomiędzy Samorządem Województwa (...) w S. a Gminą G., w szczególności § 3 ust. 1 i 4, § 4 ust. 3, § 5 ust. 1, § 8 ust. 1 pkt 1, § 10 ust. 3 oraz § 13 ust. 1 pkt 7, które przy założeniu realizacji umowy w jednym etapie i przedłożeniu poświadczającego nieprawdę protokołu odbioru prac datowanego na dzień 16 października 2015r. oraz poświadczającej nieprawdę faktury VAT wystawionej przez przedsiębiorcę (...) B.

niezasadny

K. z datą wystawienia 16 października 2015r., to jest dokumentów istotnych dla rozliczenia przedmiotu umowy winna skutkować odmową wypłaty środków finansowych, bądź zwrotu nienależnie pobranej kwoty pomocy,

- pominięcia wyjaśnień złożonych przez B. K., G. S. i K. K., w których wymienieni wskazywali na świadomość nie ukończenia prac objętych umową z dnia 30 września 2015r. - do dnia 16 października 2015r., okoliczności w jakich doszło do powstania i podpisania protokołu końcowego wykonania prac, okoliczności związanych z wystawieniem przez B. K. faktury VAT tytułem realizacji umówionych robót, przekroczenia przez K. K. i G. S. obowiązków służbowych, a także pomocnictwa wymienionych oskarżonych do przekroczenia obowiązków służbowych przez Burmistrza G.,

co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania, iż w zachowaniu wszystkich oskarżonych brak jest znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. i z art. 231 k.k., zaś w przypadku zachowań kwalifikowanych z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. szkodliwość społeczna czynów jest

	znikoma i tym samym zostali uniewinnieni od popełnienia zarzuconych im przestępstw	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Rację ma Sąd I instancji, że od początku postępowania karnego nie było podstaw do przyjęcia realizacji przez oskarżonych znamion z art. 294 § 1 k.k. W sprawie chodziło o płatność z 16 października 2015r. wynoszącą 194.220 złotych, a zatem niestanowiącej znacznej wartości w rozumieniu art. 115 k.k. Kwota wyższa, tj. 275.263 zł wynikała z pierwotnego wniosku Gminy G. z maja 2015r., ale wniosek ten nie został uwzględniony i nie stał się przedmiotem umowy. Późniejsza umowa z 30 września 2015r. opiewała już na 194.220 zł i o taką kwotę Gmina wystąpiła.</p> <p>W niniejszej sprawie realia stanowią zaprzeczenie temu, co kolokwialnie nadaje się miano "przekrętu", czyli oszustwa przez urzędników dysponujących mieniem publicznym lub działającym na szkodę dobra publicznego. Wręcz przeciwnie, całość zachowań oskarżonych w tej sprawie zmierzała do realizacji dobra</p>		

publicznego, a zatem przeczy tezie prokuratora, jakoby oskarżeni na jakimkolwiek etapie swojego działania mieli zamiar popełnienia oszustwa, czyli doprowadzenia Urzędu Marszałkowskiego lub Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na skutek wprowadzenia w błąd. Bowiem to, że ostatecznie w terminie nie doszło do wykonania całości prac objętych umową, nie uprawnia do twierdzenia, że na którymkolwiek etapie istniał takowy zamiar, a w każdym razie dowodu takiego nie przedstawił prokurator.

Dość przypomnieć, że po ogłoszeniu przez Zarząd Województwa (...) w oparciu o uchwałę nr 567/15 z dnia 21 kwietnia 2015r. o możliwości składania wniosków w ramach działania projektu "Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej" w zakresie budowy mikroinstalacji prosumenckich wykorzystujących odnawialne źródła energii elektrycznej lub ciepłej, Gmina G. złożyła wnioski o dofinansowanie inwestycji obejmującej m.in. dwie szkoły. Wnioski oceniane były lepiej, gdy do inwestycji przystępowały osoby fizyczne i stosownie do

tej informacji do przetargu przystąpiły również osoby fizyczne. Ta teza znajduje wsparcie w treści przepisów regulujących przyznawanie dofinansowania w zakresie programu "Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej". W pierwotnym brzmieniu rozporządzenia z 1 kwietnia 2008r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania "Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2013r. poz. 1419) nie ujęto budowy mikroinstalacji prosumenckich. Dopiero w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 marca 2015r. zmieniającego powyższe rozporządzenie (Dz. U. z 2015r. poz. 466) dodano § 3 ust. 4, który przewidywał, że: "Operacja dotycząca mikroinstalacji prosumenckich, oprócz budowy mikroinstalacji prosumenckich na obiektach użyteczności publicznej, może być również realizowana na obiektach niebędących obiektami użyteczności publicznej, pod warunkiem, że wytworzona energia elektryczna lub ciepła

będzie wykorzystana wyłącznie na potrzeby gospodarstw domowych". Zatem artykuł, który pojawił się w mediach, a który był zacznym postępowania, stawiający pytanie, czy dopuszczalne było dofinansowanie budowy instalacji fotowoltaicznych na budynkach niepublicznych, winien być skwitowany odesłaniem do stosownych przepisów, z których wynika taka dopuszczalność, czy wręcz wskazanie, że było to zachowanie promowane przez odpowiednie przepisy. Zauważyć też należy bardzo późne pojawienie się możliwości dofinansowania instalacji prosumenckich w przepisach rozporządzenia, bowiem program dotyczył Perspektywy unijnej obejmującej okres lat 2007-2013, a znowelizowany przepis znalazł się w rozporządzeniu z 24 marca 2015r. Nacisk na szybką realizację projektu pojawił się już zatem od początku realizacji tej części programu.

Ostatecznie Gmina G. nie została zakwalifikowana do realizacji projektu w pierwszym naborze.

Gdy zaistniało ryzyko niewykorzystania środków w pełni, w dniu 25 września 2015r. Gmina

została powiadomiona mailowo o możliwości przystąpienia do projektu w zakresie uprzednio złożonego wniosku. Zestawić zatem należy datę 18 maja - 1 czerwca, gdy gmina zgłosiła się do projektu i miała dużo więcej czasu na jego realizację z datą 25 września, na 21 dni przed zakończeniem projektu. Mimo jednak bardzo skróconego czasu realizacji niemal udało się zakończyć inwestycję, bo jedynie ostatni pakiet paneli słonecznych został dostarczony i zamontowany po upływie terminu realizacji projektu.

W niniejszej sprawie zatem doszło do opóźnionej realizacji projektu, ale nie z przyczyn leżących w całości po stronie gminy, która zgłosiła swój akces w terminie umożliwiającym bezproblemową realizację zlecenia. Dodatkowo, gdyby gmina nie przystąpiła do projektu przepadłaby możliwość uzyskania dofinansowania ze środków unijnych. A co najważniejsze dla sądu karnego dokonującego końcowej oceny karygodności zachowania oskarżonych, doszło do realizacji projektu, zamontowania paneli fotowoltaicznych umożliwiających uzyskiwanie energii ze źródeł odnawialnych.

Pomijając kontekst historyczny z chwili działania oskarżonych, w chwili obecnej możliwość pozyskiwania takiej energii w realiach wojny tuż za granicami Polski i wzrostu cen energii przez kraj wykorzystujący możliwość wywierania nacisku na inne narody poprzez manipulowanie dostawami i cenami energii - zachowanie to należy uznać za cenny sposób uwalniania się od takiego dyktatu.

Powracając zatem do oceny zachowania oskarżonych należało powtórzyć, że zachowania oskarżonych nie sposób ocenić przez pryzmat oszustwa czy przestępstwa urzędniczego. W części dotyczącej zbyt późnego złożenia pełnej dokumentacji, czyli czynu z art. 231 § 2 k.k. zauważyć należy, że przepis § 11 ust. 1 przywołanego rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 2008r. przewidywał, że "Jeżeli złożony wniosek o przyznanie pomocy jest wypełniony nieprawidłowo lub zawiera braki, wzywa się wnioskodawcę na piśmie do usunięcia nieprawidłowości lub braków w terminie 14 dni, a w przypadku mikroinstalacji prosumenckich w terminie 7 dni - od dnia doręczenia wezwania". Jeżeli zatem

rozporządzenie wprost przewidywało możliwość złożenia niekompletnego wniosku oraz ustalało sposób i termin jego uzupełnienia, to nie sposób czynić zarzut urzędnikom z działania w granicach prawa. Ustalenie Sądu I instancji, że doszło do niezłożenia kompletnej dokumentacji w terminie, wezwania do usunięcia braków i dokonanie usunięcia tych braków w terminach wynikających z przepisów prawa, jest zatem prawidłowe i pozostawało pod ochroną art. 7 k.p.k.

Konstatując Gmina G. jako strona umowy ostatecznie zrealizowała to co do niej należało, na żadnym etapie działania nie można wykazać istnienia zamiaru, ani zawinienia w zakresie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, czy niedopełnienia obowiązków przez urzędników biorących udział w postępowaniu.

W tej sprawie ciężar przesunął się z niezrealizowania umowy na zrealizowanie jej, ale niedopełnienie obowiązków w zakresie poświadczenia nieprawdy w fakturze i wniosku w części zawierającej stwierdzenie, iż całość przedmiotu umowy została zrealizowana do 16 października 2015r. (znowu jednak zwrócić

uwagę trzeba na to, że z całej faktury nieprawdziwą informacją jest jedynie data realizacji umowy jako całości). Dodatkowo odnosząc się do argumentacji zawartej w apelacji prokuratora podnieść należy, że to nie całe dofinansowanie należałoby podważyć, ale tylko tę część, która została zrealizowana po upływie terminu, czyli po 16 października 2015r. Gdyby przyjąć wariant zgodny z prawem i stanem faktycznym, to w dniu 16 października 2015r. powinna zostać wystawiona faktura na usługi faktycznie wykonane do tego dnia i faktura na usługi wykonane po tej dacie. Dopiero zatem w zakresie tej części projektu, która została zrealizowana po 16 października 2015r. można by mówić o realizacji znamion z art. 297 lub 271 k.k. Ta teza znajduje z kolei swoje potwierdzenie w treści § 25 przywołanego rozporządzenia z 2008r. , który wprost wskazuje, że "Poza okolicznościami siły wyższej i wyjątkowymi okolicznościami, o których mowa w §24 ust. 1 oraz w przepisach rozporządzenia nr 1974/2006, beneficjent nie jest zobowiązany do zwrotu pomocy za tę część operacji, która została zrealizowana zgodnie z warunkami określonymi w umowie, jeżeli cel operacji został

osiągnięty i zachowany". Nie ma zatem żadnych podstaw, by do wartości mienia podlegającego zwrotowi (o ile nie nastąpiło przedawnienia roszczenia o zwrot udzielonej pomocy, o czym wspomnieli obrońcy oskarżonych) zaliczać jakiegokolwiek inne części pomocy, aniżeli te związane z montażem modułów fotowoltaicznych na dachach posesji K. M. i G. Ł.. Tego ustalenia znajdującego się na trzeciej stronie uzasadnienia zaskarżonego wyroku nikt nie zaskarżył na niekorzyść oskarżonych.

Doszło zatem, tak jak to ustalił Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, do realizacji przez A. S., K. K. i G. S. znamienia z art. 297 § 1 k.k., gdyż dokument przedłożony do realizacji płatności z tytułu dofinansowania zawierał nierzetelną informację o terminie zakończenia prac objętych dofinansowaniem, w części dotyczącej montażu ostatniej partii modułów zamontowanych na posesjach K. M. i G. Ł..

W przypadku B. K. doszło natomiast do realizacji znamienia z art. 271 § 3 k.k., gdyż antydatował on fakturę, ale która jednak obrazowała prawdziwe zdarzenie gospodarcze, co

dla sądu karnego ma istotne znaczenie.

Oceniając zatem stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonych Sąd ad quem podzielił stanowisko Sądu a quo zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż stopień ten jest znikomy. Sąd nie podzielił stanowiska prokuratora jakoby sankcja przewidziana w art. 271 § 3 k.k. wykluczała możliwość uznania takiego czynu za społecznie szkodliwy w stopniu znikomym. Wręcz przeciwnie, ponieważ przepis ten nie zawiera żadnego ograniczenia kwotowego, mogą się w nim zawierać wartości duże, jak i stosunkowo drobne kwoty, niezmiennie fakt, że dochodzi do realizacji znamion czynu zabronionego. W niniejszej sprawie powinno się wystawić dwie faktury: dokumentującą wykonanie do 16.10.2015r. gross prac objętych projektem i drugą dotyczącą tylko ostatnich dwóch partii paneli. W tym tylko zasada się społeczna szkodliwość, zdaniem sądu karnego, który nie akceptuje poglądu skarżącego, jakoby nie zrealizowanie całości zadania do 16.10.2015r. wykluczało możliwość sfinansowania całego projektu. Takie myślenie w kategoriach "wszystko albo nic" nie znalazło

aprobaty w oczach sądu w kontekście § 25 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 1 kwietnia 2008r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania "Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.

Spółeczeństwo nie straciło na zachowaniu oskarżonych, a wręcz przeciwnie - zyskało energooszczędną instalację wspomagającą dwie szkoły w zaopatrzeniu w energię, instalacje te zostały wykonane, opóźnienie realizacji nie leży w całości po stronie Gminy, która była gotowa do podjęcia udziału w projekcie na przełomie maja i czerwca 2015r., a ostatecznie trafiła do niego po 25 września 2015r. Sumarycznie należało uznać, iż zachowanie oskarżonych, aczkolwiek realizujące znamiona ustawowe z art. 297 § 1 k.k. co do A. S., K. K. i G. S., a z art. 271 §3 k.k. co do B. K., nie nosi jednak cech społecznej szkodliwości w stopniu większym niż znikomy.

Sąd odwoławczy dostrzega jednak niekonsekwencję

<p>Sądu I instancji, (na co słusznie zwraca uwagę prokurator), który w wyroku uniewinnił oskarżonych od realizacji znamion z art. 286, 297, 231 i 271 k.k., jednocześnie wykazując w uzasadnieniu, że nie doszło do realizacji znamiona czynów zabronionych określonych w art. 286 i 231 k.k., a w przypadku znamion z art. 297 i 271 k.k. ustalił, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma. Niekonsekwencja w tym zakresie jest rażąca, uzasadniając częściową słuszność apelacji prokuratora.</p> <p>Po przeanalizowaniu jednak stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, Sąd ad quem podzielił argumentację tam zawartą, czego konsekwencją była modyfikacja zaskarżonego wyroku tak, aby odpowiadał on zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy ocenie materiału dowodowego.</p>			
Wniosek			
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ustalając, że zachowanie A. S., K. K. i G. S. wyczerpało znamiona z art. 297 § 1 k.k., a zachowanie B. K. - z art. 271 § 3 k.k., ale jednocześnie ustalając, że stopień społecznej szkodliwości tych czynów jest znikomy, należało uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie karne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.6. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.7. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.3. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
W części 3 uzasadnienia wskazano przyczyny, dla których należało uznać, że zachowania oskarżonych w zakresie realizacji znamion z art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. cechowały się społeczną szkodliwością w stopniu znikomym. Z tych też przyczyn należało uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie, uznając, że uniewinnienie nie jest w pełni zasadne.			
1.1.4. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.8. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	W związku z umorzeniem postępowania koszty procesu ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k.).		

7. PODPIS	
Janusz Jaromin Andrzej Wiśniewski Maciej Żelazowski	

1.9. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie oskarżonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------